

[Lelf Hermann]

Socialistisk Folkeparti har altså intet besvær med at forholde sig til de principielle betragtninger i ministerens redegørelse, men man må stille sig det spørgsmål, om disse betragtninger så omsættes i regeringens politik og i de fem lovforslag, vi diskuterer hovedprincipperne for.

For at kunne besvare det spørgsmål overordnet, som vi jo skal i dag, må udgangspunktet for ministerens lovreform nærmere belyses, dels ud fra regeringens hidtidige holdning til de forslag, SF har fremsat som konkretisering af vores miljøpolitiske tankegange, dels ud fra ministerens forslags egne administrative og politiske forudsætninger.

Det skal heller ikke glemmes, at regeringen jo har fremlagt decemberredagørelsen fra 1988 og Mål og middel-redagørelserne fra 1988 og 1989, og de indgår naturligvis også som forudsætninger i denne vurdering.

Hvis vi ser på det første, nemlig regeringens holdninger til SF's forskellige initiativer: forslaget om en grøn industripolitik, kravet om en handlingsplan for en bæredygtig udvikling på landbrugsområdet, forslaget om en solidarisk og grøn afgiftsreform, forslaget om en energi- og miljøforsvarlig transportpolitik og forslaget om virkemidler i energisektoren, viser førstebehandlingen af disse forslag stort set enten kun verbal tilslutning, men i så fald ingen penge, eller afvisning med henvisning til, at regeringen selv er i gang.

Det skal ikke bestrides, at regeringen er i gang; debatten om decemberredagørelsen fra 1988 stillede jo i udsigt, at vi ville få to redegørelser, dels på trafikområdet, dels på energiområdet, her i løbet af foråret 1990, og vi ved, at trafikministeren i maj måned kommer med et eller andet bæredygtigt.

Men indtil nu er det altså blevet ved snakken og det lysegrønne håb om, at de to udestående redegørelser på energi- og trafikområdet kan give den brede fornyelse. For industriområdet og for landbrugsområdet har vi ikke set nogen initiativer, der skulle følge den brede, gennemgående bæredygtighedstankegang op.

Ser vi så på udgangspunktet for miljøministerens egne lovforslag, viser det sig at være to embedsmandsoplæg: planlovgivningen fra august 1988 og »Enkelt og effektivt«, så vidt jeg erindrer fra september samme år. Begge oplæg er grundlæggende præget og styret af tanken

om en administrativ forenkling af plan- og miljølovgivningen og i grunden ikke andet. Når hele grundlaget for den omfattende diskussion om en miljøreform kunne tage fat dér, er det selvfølgelig, fordi regeringens krav om afbureaukratisering og forenkling har spillet ind. Lotz I, II og III, eller hvor mange der nu er kommet, har jo unægtelig leveret sætstykkerne til den langstrakte forestilling, som lovreformprocessen har været.

Uden overdivelse kan man vist godt sige, at denne lovreformpakke må betragtes som det mest ambitiøse forenklingsprojekt, der er stablet på benene nord for Alperne i dette århundrede, ja måske siden Cæsar gik over Rhinen, uden at jeg dermed skal sige, at Cæsars aktiviteter var udtryk for forenkling, men man kunne måske nok sige, at han havde en vis sans for stordriftens fordele.

Ministeren har tilsyneladende villet skabe sig ikke mindre end to monumenter: et forenklingsmonument og en milepæl i miljøpolitikken. Jeg skal ikke udelukke, at de to hensyn kan forenes, men hvis de to hensyn kan forenes, tror jeg ikke, det kan gøres på de godt to år, der er gået indtil nu, hvis det vel at mærke skal gøres ordentligt.

Vi skal blankt erkende, at der kommer færre love på miljø- og naturområdet; vi slipper jo af med nogle af de herlige gamle love om farten på Gudenåen mellem Silkeborg og Randers, forbudet mod de løsgående hunde i Jægersborg Dyrehave og stianlæggene i Københavnsregionens grønne områder, parcellsalgsloven fra 1922 og den interessante lov fra 1937, der indtager dele af søterritoriet under de for ferske vande gældende retsregler.

Fem af de enogtyve love, der er mast sammen til fire tyksækker plus en naturklagenævnslov, er altså bedagede kuriositeter, der næppe har afstedkommet voldsomme administrative belastninger. Ellers er elleve af de love, der nu skal forsvinde, vedtaget eller ajourført efter 1984, og to, naturforvaltningsloven og – for at blive i jargonen – »snox-loven, altså den med luftforurening fra svovl- og kvælstofoxider, er fra henholdsvis maj og april 1989. Man stiller sig spørgsmålet: Oprydning for oprydningens skyld?

Det er naturligvis forenkling, men er denne forenkling dels nødvendig, dels gennemgående i den forstand, at der også bliver færre regler at